

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

9. juuli 2020*

Eelotsusetaotlus – Tarbijakaitse – Direktiiv 93/13/EMÜ – Ebaõiglased tingimused tarbijalepingutes – Kohaldamisala – Artikli 1 lõige 2 – Mõiste „kohustuslikud õigusnormid“ – Dispositiivsed normid – Välisväeringus nomineeritud laenuleping – Vahetuskursiriski puudutav lepingutingimus

Kohtuasjas C-81/19,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Curtea de Apel Cluji (Cluji apellatsioonikohus, Rumeenia) 27. detsembri 2018. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 1. veebruaril 2019, menetluses

NG,

OH

versus

SC Banca Transilvania SA,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president J.-C. Bonichot, Euroopa Kohtu asepresident R. Silva de Lapuerta esimese koja kohtuniku ülesannetes, kohtunikud L. Bay Larsen, C. Toader ja N. Jääskinen (ettekandja),

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: ametnik R. Şereş,

arvestades kirjalikku menetlust ja 6. veebruari 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- NG ja OH, esindajad: *avocați* V. Lupu ja G. Perju,
- SC Banca Transilvania SA, esindajad: *avocați* S. Tîrnoveanu, L. Retegan ja A. Iorgulescu,
- Rumeenia valitsus, esindajad: E. Gane, L. Lițu, O.-C. Ichim ja C.-R. Canțăr, hiljem E. Gane, L. Lițu ja O.-C. Ichim,
- Saksamaa valitsus, esindajad: J. Möller, M. Hellmann ja E. Lankenau,
- Euroopa Komisjon, esindajad: C. Gheorghiu ja N. Ruiz García,

* Kohtumenetluse keel: rumeenia.

olles 19. märtsi 2020. aasta kohtuistungil ära kuulunud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288) tõlgendamist.
- 2 Taotlus on esitatud ühelt poolt NG ja OH ning teiselt poolt SC Banca Transilvania SA (edaspidi „Banca Transilvania“) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab nende poolte vahel välisvääringus nomineeritud refinantseerimislepingu ühe tingimuse väidetavat ebaõiglust.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 93/13 kolmeteistkümnendas põhjenduses on märgitud:
„eeldatakse, et liikmesriikide [õigusnormid], millega vahetult või kaudselt määratakse kindlaks tarbijalepingute tingimused, ei sisalda ebaõiglasi tingimusi; seetõttu tundub, et käesoleva direktiiviga ei ole vaja reguleerida tingimusi, mis tulenevad kohustuslikest [õigusnormidest] või rahvusvahelistest konventsioonidest, millega liikmesriigid või ühendus on ühinenud; sõnastus „kohustuslikud [õigusnormid]“ artikli 1 lõikes 2 hõlmab ka lepinguosaliste suhtes seadusega ette nähtud korras kohaldatavaid eeskirju, kui ei ole kokku lepitud teisiti“. [täpsustatud sõnastus]
- 4 Selle direktiivi artikli 1 lõikes 2 on ette nähtud:
„Lepingutingimused, mis põhinevad kohustuslikel [õigusnormidel] ning nende rahvusvaheliste konventsioonide sätetel või põhimõtetel, millega liikmesriigid või ühendus on ühinenud, eelkõige transpordi valdkonnas, ei kuulu käesoleva direktiivi reguleerimisalasse.“ [täpsustatud sõnastus]
- 5 Nimetatud direktiivi artikkel 3 on sõnastatud järgmiselt:
„1. Lepingutingimus, mille suhtes ei ole eraldi kokku lepitud, loetakse ebaõiglaseks, kui see on vastuolus heausksuse tingimusega ning kutsub esile lepinguosaliste lepingust tulenevate õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse, mis kahjustab tarbijat.
2. Tingimust ei loeta kunagi eraldi kokkulepituks, kui see on eelnevalt koostatud ning tarbija ei ole seetõttu saanud tingimust sisuliselt mõjutada, eriti eelnevalt koostatud tüüplepingute puhul.
[...].“

Rumeenia õigus

- 6 Tsiviilseadustiku (Cod Civil) artiklis 1578 oli põhikohtuasja asjaolude asetleidmise ajal kehtinud redaktsioonis (edaspidi „tsiviilseadustik“) sätestatud:
„Laenuga kaasnev kohustus on alati piiratud lepingus sätestatud summaga.

Kui kurss enne maksetähtpäeva tõuseb või langeb, peab võlgnik tagastama laenatud nominaalse summa ning ta on kohustatud selle tagastama ainult maksmise hetkel kehtivas vääringus.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

- 7 NG ja OH sõlmisid 31. märtsil 2006 SC Volksbank România SAga (hiljem Banca Transilvania) tarbijakrediidilepingu, millega viimane laenas neile 90 000 Rumeenia leud (RON) (ligikaudu 18 930 eurot) (edaspidi „esialgne leping“).
- 8 Samad pooled sõlmisid 15. oktoobril 2008 esialgse lepingu refinantseerimiseks laenulepingu (edaspidi „refinantseerimisleping“), mis oli nomineeritud Šveitsi frankides (CHF). Leping sõlmiti summas 65 000 Šveitsi franki (ligikaudu 42 139 eurot), mis lepingu allkirjastamise ajal kehtinud vahetuskursi alusel oli ligikaudu 159 126 leud.
- 9 Banca Transilvania põhikirja kohaselt oli maksimaalne lubatud võlakoormus 55% laenusaaaja rahalisest võimekusest. NG ja OH puhul arutati see määr, võttes arvesse Šveitsi frangi vahetuskurssi leu suhtes (edaspidi „frangi-leu vahetuskurss“), mis kehtis enne refinantseerimislepingu allkirjastamist ja mis laenulepingu sõlmimise ajal vastas 35,04% nende tulust.
- 10 Refinantseerimislepingu tüüptingimuste 4. jao punktis 1 oli ette nähtud, et kõik selle alusel tehtavad maksed tuleb teha vääringus, milles laen oli nomineeritud. Samuti oli täpsustatud, et laenuvõtja võib pangalt teatud tingimustel paluda, et laen oleks nomineeritud muus vääringus, kuid pank ei ole kohustatud sellist taotlust rahuldama. Samuti oli ette nähtud, et pank on maksekohustuste täitmisele pööramiseks volitatud konverteerima raha laenusaaja nimel ja arvel, võttes aluseks oma vahetuskursi.
- 11 Frangi-leu vahetuskursi kõikumise tulemusel oktoobrist 2008 kuni aprillini 2017 suurenes NG ja OH laenatud summa 117 760 leu (ligikaudu 24 772 eurot) võrra.
- 12 NG ja OH esitasid 23. märtsil 2017 Tribunalul Specializat Clujile (Cluji erikohus, Rumeenia) hagi, milles palusid muu hulgas tuvastada, et refinantseerimislepingu tüüptingimuste 4. jao punkt 1 on ebaõiglane. NG ja OH väitsid samuti, et Banca Transilvania on rikkunud teavitamiskohustust, kuna ta ei hoiatanud neid lepingu läbirääkimistel ja selle sõlmimisel sellest, et esialgse lepingu välisvääringusse konverteerimisega kaasneb risk. Nimelt kuna laenuvõtjad teenisid tulu ainult leudes, oleks Banca Transilvania pidanud juhtima nende tähelepanu mõjule, mida avaldab selle vääringu devalveerumine välisvääringu suhtes, milles tuli laen tagasi maksta. Lisaks tekitab välisvääringus tagasimaksmise tingimus tasakaalustamatuse laenuvõtjate kahjuks, kes ainsana kannavad vahetuskursiriski. Seetõttu palusid NG ja OH Tribunalul Specializat Clujil (Cluji erikohus) blokeerida refinantseerimislepingu sõlmimise kuupäeval kehtinud frangi-leu vahetuskurss ning leida, et ebasoodsama vahetuskursi alusel makstud summad tuleb tagasi maksta.
- 13 Nimetatud kohus rahuldab NG ja OH hagi osaliselt. Siiski jättis ta rahuldamata nõude fikseerida lepingu vahetuskurss lepingu sõlmimise kuupäeval kehtinud frangi-leu vahetuskursi alusel. Seda tehes leidis nimetatud kohus esiteks, et refinantseerimislepingu tüüptingimuste 4. jao punktis 1 sisalduv tingimus põhineb küll nn monetaarse nominalismi põhimõttel, mis on sätestatud Rumeenia tsiviilseadustiku artiklis 1578, kuid see kuulub direktiivi 93/13 kohaldamisalasse, kuna selline säte on dispositiivne, mitte imperatiivne. Nimetatud kohtu seisukoha põhjal oli tal seega võimalik kontrollida, kas see tingimus on ebaõiglane. Selle analüüsi tulemusel tuvastas ta teiseks, et tingimus oli koostatud selges ja arusaadavas sõnastuses ning Banca Transilvania oli täitnud oma teavitamiskohustust, kuna Banca Transilvania ei saanud suuri muutusi frangi-leu vahetuskursis ette näha.
- 14 Ühelt poolt NG ja OH ning teiselt poolt Banca Transilvania esitasid selle kohtuotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule, st Curtea de Apel Clujile (Cluji apellatsioonikohus, Rumeenia) apellatsioonkaebuse. Banca Transilvania väidab NG ja OH esitatud apellatsioonkaebusele vastu, et

lepingu põhiobjekti kuulub refinantseerimislepingu tüüptingimuste 4. jao punkt 1, mille kohaselt tuli kõik selle lepingu alusel tehtavad maksed teha vääringus, milles laen oli nomineeritud. Lisaks põhineb tema sõnul see lepingutingimus kohustuslikul õigusnormil direktiivi 93/13 artikli 1 lõike 2 tähenduses, mistõttu selle ebaõiglast laadi ei saa kontrollida.

- 15 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul tuleneb 20. septembri 2017. aasta kohtuotsusest *Andriciuc jt* (C-186/16, EU:C:2017:703), et kui lepingutingimus põhineb riigisisese õiguse imperatiivsel normil, mida kohaldatakse lepingupoolte vahel olenemata nende tahtest, või dispositiivsel normil, mida kohaldatakse teise võimalusena, see tähendab juhul, kui pooled ei ole konkreetsetes küsimuses teisiti kokku leppinud, siis ei kuulu see tingimus direktiivi 93/13 kohaldamisalasse.
- 16 Kõnealune kohus märgib, et tsiviilseadustiku artikkel 1578 on dispositiivne säte, kuid Rumeenia kohtud kohaldavad 20. septembri 2017. aasta kohtuotsusest *Andriciuc jt* (C-186/16, EU:C:2017:703) tulenevat lahendust erimoodi.
- 17 Valdav enamus nendest kohtutest leiab, et sellel õigusnormil põhinevate lepingutingimuse ebaõiglust ei saa kontrollida, kuna tegemist on dispositiivsete õigusnormidega, mida kohaldatakse teise võimalusena ehk juhul, kui pooled ei ole konkreetsetes küsimuses teisiti kokku leppinud. Siiski, teatav arv Rumeenia kohtuid on seisukohal, et ettevõtja on sellise lepingutingimuse tarbijale peale surunud. Kuna viimane ei saa seda teistsuguse tingimuse lisamisega lepingusse kõrvale jätta, ei saa selle tingimuse võimaliku ebaõiglase laadi kontrollimist välistada.
- 18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus väidab, et sellega seoses peavad liikmseriigi kohtud väheseks või lausa olematuks erinevust imperatiivsete õigusnormide ja dispositiivsete õigusnormide vahel, mis viib selleni, et nende võimaliku ebaõiglase laadi hindamisel kohaldatakse nende suhtes samu õigusnorme.
- 19 Selline tõlgendus on tingitud direktiivi 93/13 artikli 1 lõike 2 rumeeniakeelse versiooni ja sama artikli prantsuskeelse versiooni terminoloogilisest erinevusest. Sellega seoses täpsustab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et kui prantsuskeelses versioonis kasutatakse terminit „impératif“ (imperatiivne), siis rumeeniakeelses versioonis on viidatud „kohustuslikele õigusnormidele“. Nimetatud kohus rõhutab, et vastupidi mõistele „imperatiivne“, mis tema arvates välistab dispositiivsed tingimused, hõlmab mõiste „kohustuslik“ viimati nimetatud tingimusi. Nimelt, imperatiivsed sätted on kohustuslikud, samas muutuvad ka dispositiivsed sätted kohustuslikeks pärast seda, kui lepingupooled otsustavad neist mitte kõrvale kalduda.
- 20 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul on lisaks tekkinud küsimus, milline on pangal lasuva teavitamiskohustuse ulatus seoses välisvääringu vahetuskursi kõikumistega tulevikus ja milliseid meetmeid ta peab võtma, et tagada tarbijale direktiiviga 93/13 antud õiguste tõhusus, kui puudub dispositiivne norm sellise lepingutingimuse asendamiseks, mille ebaõiglus on tuvastatud.
- 21 Neil asjaoludel otsustas *Curtea de Apel Cluj* (Cluji apellatsioonikohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas direktiivi [93/13] artikli 1 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus asjaolu, et analüüsitakse sellise lepingutingimuse ebaõiglast laadi, millega on lepingusse üle võetud riigisisene dispositiivne norm, millest lepingupooled võivad teha erandeid, kuid tegelikkuses ei ole nad sellest erandit teinud, kuna läbirääkimisi selle üle ei ole toimunud, millega on tegemist konkreetsetel juhtudel, kus analüüsitakse lepingutingimust, mis nõuab laenu tagastamist samas välisvääringus, milles see anti?

2. Kas olukorras, kus välisvääringus laenu andmisel ei ole tarbijale esitatud arvutusi/prognoose, mis on seotud võimaliku vahetuskursi kõikumise majandusliku mõjuga kõigile lepingust tulenevatele maksekohustustele, võib põhjendatult väita, et selline lepingutingimus, mis puudutab vahetuskursiriski täielikult tarbija kanda jätmist (monetaarse nominalismi põhimõtte alusel), on

selge ja arusaadav ning et teenuste pakkuja/pank on heas usus täitnud oma lepingupartneri teavitamise kohustuse olukorras, kus Banca Națională a României (Rumeenia keskpank) ettenähtud suurim tarbijate võlakoormus arvutati laenu andmise kuupäeval kehtinud vahetuskursi alusel?

3. Kas direktiiviga 93/13 ja seda puudutava kohtupraktikaga ning tõhususe põhimõttega on vastuolus see, kui pärast vahetuskursiriski kandmist käsitleva lepingutingimuse ebaõigluse tuvastamist leping ei muutu? Milline oleks võimalik lepingumuudatus selleks, et jätta ebaõiglane lepingutingimus rakendamata ja järgida tõhususe põhimõtet?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

- 22 Esimese küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas direktiivi 93/13 artikli 1 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et lepingutingimus, mille suhtes ei ole eraldi kokku lepitud, vaid mis põhineb normil, mis on liikmesriigi õiguse kohaselt lepingupoolte suhtes kohaldatav, kui selles osas ei ole kokku lepitud teisiti, kuulub selle direktiivi kohaldamisalasse.
- 23 Olgu tuletatud meelde, et direktiivi 93/13 artikli 1 lõige 2, mis käsitleb kohustuslikel õigusnormidel põhinevaid lepingutingimusi, näeb ette, et teatavad lepingutingimused on kõnealuse direktiivi kohaldamisalast välja jäetud (20. septembri 2018. aasta kohtuotsus OTP Bank ja OTP Faktoring, C-51/17, EU:C:2018:750, punkt 52).
- 24 Nimetatud väljajätmist tuleb tõlgendada kitsalt ning selle kohaldamine eeldab, et on täidetud kaks tingimust: nimelt esiteks peab lepingutingimus põhinema õigusnormil ning teiseks peab asjaomane norm olema kohustuslik (vt selle kohta 3. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Gómez del Moral Guasch, C-125/18, EU:C:2020:138, punktid 30 ja 31 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 25 Nagu nähtub direktiivi 93/13 kolmeteistkümnendast põhjendusest, hõlmab mõiste „kohustuslikud õigusnormid“ direktiivi 93/13 artikli 1 lõikes 2 ka lepingupoolte suhtes kohaldatavaid seadusega ettenähtud korras kohaldatavaid eeskirju, kui ei ole kokku lepitud teisiti (vt selle kohta 21. märtsi 2013. aasta kohtuotsus RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, punkt 26, ja 3. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Aqua Med, C-266/18, EU:C:2019:282, punkt 29).
- 26 Euroopa Kohus on korduvalt leidnud, et see direktiivi 93/13 kohaldamisalast välja jätmise on põhjendatud asjaoluga, et üldjuhul on põhjendatud eeldada, et liikmesriigi seadusandja on loonud teatavate lepingute poolte kõikide õiguste ja kohustuste vahel tasakaalu (vt 21. märtsi 2013. aasta kohtuotsus RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, punkt 28, ning 20. septembri 2018. aasta kohtuotsus OTP Bank ja OTP Faktoring, C-51/17, EU:C:2018:750, punkt 53).
- 27 Seetõttu ei kujuta asjaolu, et liikmesriigi seadusandja on loonud teatavate lepingute poolte kõikide õiguste ja kohustuste vahel tasakaalu, endast direktiivi 93/13 artikli 1 lõikes 2 sätestatud väljajätmise kohaldamise tingimust, vaid sellise välistamise põhjendust.
- 28 Selle kindlakstegemiseks, kas direktiivi 93/13 artikli 1 lõikes 2 sätestatud väljajätmise tingimused on täidetud, on Euroopa Kohus leidnud, et liikmesriigi kohus peab kontrollima, kas asjaomane lepingutingimus põhineb riigisisisel õigusnormil, mille kohaldamine on lepingupoolte suhtes imperatiivne, olenemata nende tahtest, või dispositiivsetel normidel, mida kohaldatakse teise võimalusena ehk juhul, kui pooled ei ole konkreetses küsimuses teisiti kokku leppinud (vt selle kohta 21. märtsi 2013. aasta kohtuotsus RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, punkt 26; 10. septembri

2014. aasta kohtuotsus *Kušionová* C-34/13, EU:C:2014:2189, punkt 79; 20. septembri 2017. aasta kohtuotsus *Andriciuc jt*, C-186/16, EU:C:2017:703, punktid 29 ja 30, ning 3. märtsi 2020. aasta kohtuotsus *Gómez del Moral Guasch*, C-125/18, EU:C:2020:138, punkt 32).

- 29 Käesoleval juhul nähtub eelotsusetaotlusest, et refinantseerimislepingu tüüptingimuste 4. jao punktis 1 sätestatud tingimus, mis põhikohtuasja edasikaebajate väitel on ebaõiglane, näeb ette, et „[k]õik lepingu alusel tehtavad maksed tuleb teha vääringus, milles laen oli nomineeritud [...]“.
- 30 Eelotsusetaotluse esitanud kohus rõhutas lisaks, et selline tingimus põhineb monetaarse nominalismi põhimõttel, nagu see on sätestatud tsiviilseadustiku artiklis 1578. Selle kohaselt „peab võlgnik tagastama laenatud nominaalse summa ning ta on kohustatud selle tagastama ainult maksmise hetkel kehtivas vääringus“. Lisaks kvalifitseeris see kohus tsiviilseadustiku artikli 1578 dispositiivseks õigusnormiks, st seda kohaldatakse laenulepingutele, kui pooled ei ole kokku leppinud teisiti.
- 31 Seetõttu, kuna eelotsusetaotluse esitanud kohtu seisukoha põhjal põhineb tüüptingimus, mis põhikohtuasja edasikaebajate väitel on ebaõiglane, liikmesriigi dispositiivsel õigusnormil, siis on see direktiivi 93/13 artikli 1 lõike 2 kohaselt direktiivi kohaldamisalast välja jäetud.
- 32 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib siiski, et direktiivi 93/13 artikli 1 lõike 2 rumeeniakeelses versioonis kasutatakse mõistet „normă obligatorie“ (kohustuslik säte) seal, kus prantsuskeelses versioonis on kasutatud mõistet „disposition impérative“ (kohustuslik/imperatiivne säte). Vastupidi mõistele „imperatiivne“, mis tema sõnul välistab dispositiivsed sätted, hõlmab mõiste „kohustuslik“ dispositiivseid sätteid. Seega tuleb teha kindlaks, milline keeleversioon on õige, lähtudes selle direktiivi otstarbest ja eesmärgist.
- 33 Sellega seoses olgu märgitud, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt ei saa liidu sätte ühes keeleversioonis kasutatud sõnastus olla selle sätte tõlgendamise ainus alus ja sellele keeleversioonile ei saa tõlgendamisel anda muude keeleversioonide ees eelist. Nimelt tuleb liidu õigusnorme tõlgendada ja kohaldada ühetaoliselt, arvestades liidu kõigis keeltes kehtivaid versioone. Kui liidu õigusakti erinevates keeleversioonides on erinevusi, tuleb asjaomast sätet tõlgendades lähtuda selle õigusakti, mille osaks need on, üldisest ülesehitusest ja eesmärgist (15. novembri 2012. aasta kohtuotsus *Kurcums Metal*, C-558/11, EU:C:2012:721, punkt 48, ning 15. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus *Grupo Itevelesa jt*, C-168/14, EU:C:2015:685, punkt 42).
- 34 Nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 25, hõlmab väljend „kohustuslikud õigusnormid“ direktiivi 93/13 artikli 1 lõike 2 tähenduses asjaomase direktiivi kolmeteistkümnendat põhjendust arvestades ka dispositiivseid eeskirju, see tähendab eeskirju, mida vastavalt seadusele kohaldatakse lepingupoolte suhtes, kui ei ole kokku lepitud teisiti. Sellest seisukohast ei tehta selles sättes vahet ühelt poolt normidel, mida kohaldatakse sõltumata lepingupoolte tahtest, ja teiselt poolt dispositiivsete sätete vahel.
- 35 Sellega seoses ei oma tähtsust esiteks asjaolu, et liikmesriigi dispositiivsest õigusnormist võib kõrvale kalduda, selle kontrollimisel, kas sellisel normil põhinev lepingutingimus on direktiivi 93/13 artikli 1 lõike 2 alusel selle direktiivi kohaldamisalast välja jäetud.
- 36 Teiseks ei mõjuta asjaolu, et lepingutingimuses, mis põhineb direktiivi 93/13 artikli 1 lõikega 2 hõlmatud sätteil, ei ole eraldi kokku lepitud, selle tingimuse asjaomase direktiivi kohaldamisalast väljajätmist. Nimelt näeb direktiivi 93/13 artikli 3 lõige 1 ette, et eraldi kokku leppimata jätmise on tingimuse ebaõigluse kontrolli algatamise tingimus, mis aga ei leia aset, kui lepingutingimus ei kuulu selle kohaldamisalasse.

- 37 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 93/13 artikli 1 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et lepingutingimus, mille suhtes ei ole eraldi kokku lepitud, vaid mis põhineb normil, mis on liikmesriigi õiguse kohaselt lepingupoolte suhtes kohaldatav, kui selles osas ei ole kokku lepitud teisiti, ei kuulu selle direktiivi kohaldamisalasse.

Teine ja kolmas küsimus

- 38 Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et põhikohtuasjas käsitletav lepingutingimus põhineb riigisisel normil, mis on kvalifitseeritud dispositiivseks, siis nähtub eelnimetatud kaalutlustest, et see ei kuulu direktiivi 93/13 artikli 1 lõike 2 alusel asjaomase direktiivi kohaldamisalasse. Seega ei ole vaja teisele ja kolmandale küsimusele vastata.

Kohtukulud

- 39 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artikli 1 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et lepingutingimus, mille suhtes ei ole eraldi kokku lepitud, vaid mis põhineb normil, mis on liikmesriigi õiguse kohaselt lepingupoolte suhtes kohaldatav, kui selles osas ei ole kokku lepitud teisiti, ei kuulu selle direktiivi kohaldamisalasse.

Allkirjad